

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: גריןשפן	שם פרטי: פולינה
----------------------	--------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי:		פיסמניק		בלועזית Pismanik
שם פרטי איתו נולדתי:		פאשה		בלועזית Pasha
עיר לידה:		פולוצק		בלועזית Polotzk
שם פרטי ושם משפחה של האב:		אהרון פיסמניק		שם פרטי ושם נעורים של האם: מוסיה אלמן
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:		פולוצק		בלועזית
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:		מקצוע לפני המלחמה:		ארץ המגורים: בלרוסיה
מקומות מגורים בתקופת המלחמה:		אוזבקיסטן - מושב ליד פסדרחן שסמוך לטשקנט. (שם העיר או האזור ושם הארץ)		חבר בארגון או בתנועה:
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית		
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית		
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		טשקנט		תאריך השחרור: 1945
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		בלועזית		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי		שנת עליה: 24/03/1993		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הורייך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

נא לכתוב בגוף ראשון

אני הייתי בת 6 כשהתחילה המלחמה, אמא לא הייתה עובדת, אבא שלי היה ספר בבסיס צבאי. היו לי שני אחים גדולים, אחות גדולה בשם ליזה ואחריה אח בשם גרישה, אחי נפטר לפני המלחמה כשהוא היה בן 15 בערך, הוא הדגים תרגיל בשיעור התעמלות וקיבל מכה בראש ונפטר. הדבר השפיע מאד על המשפחה.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

בתחילת המלחמה הבית שלנו היה בסמוך לתחנת הרכבת, ולכן הוא היה מהראשונים שהופצצו עם פרוץ המלחמה. ובגלל ההפצצות ברחנו ליער והסתתרנו, היינו בלי אבא, אבא שלי נשאר בבסיס איפה שהוא עבד, וכשהבסיס שלהם עבר בעקבות המלחמה הוא עבר יחד איתו. אנחנו ברחנו ליער והתחלנו להתקדם לכיוון מרכז הארץ של בלרוסיה, היינו אני אמא שלי ואחותי ליזה, וכל זה תחת הפגזות חזקות שהיו מסביבנו, היינו רעבים מאד לא היה לנו מה לאכול, כל מה שהיינו מוצאים ביער היינו אוכלים, בדרך פגשנו צוענים שחטפו אותי מהמשפחה שלי, אחותי רדפה אחריהם והצליחה להוציא אותי מהידיים שלהם.

הגענו אחרי תקופה לא קצרה שבה היינו ביער, לפסי רכבת ועלינו על רכבות משא כשהיה לנו אסור בעצם לעלות על רכבות משא, היו שם שומרים שאסרו על אנשים לעלות לרכבות משא, במיוחד על ילדים, אני התחבאתי באיזה מקום עד שמצאו אותי ובסוף הורידו אותי את מהרכבת, והחלפנו רכבות בדרך עד שהגענו לתחנת רכבת זאטון ברוסיה. שאם אמא שלי פגשה בחורה שאמרה לה שצריך לברוח לאוזבקיסטן, לברוח לטשקנט. הבריחה לא הייתה מאורגנת, אנחנו עשינו את זה לבד. היינו צריכים לנסוע ברכבת לטשקנט, ובסוף שנת 1941 הגענו לטשקנט. והגענו לכפר פסדרחן שהיא קרובה לטשקנט, ושם אחת המשפחות האוזבקיות לקחה אותנו אליהם, ונתנו לנו מחסן קטן עם חור בגג, ואז הם נתנו לנו מעיל כדי לסגור את החור כדי שהגשם לא יכנס פנימה, ואוכל היינו צריכים להשיג לבד, והוא היה בעיקר מפחי האשפה, המשפחה האוזבקית הייתה משפחה מאד גדולה ומאד ענייה, אבל גם המעט שהיה להם לאכול, אם היה, הם היו נותנים לנו קצת ממנו כדי שנוכל.

היינו שם שנתיים. אחרי זה אחותי מצאה עבודה בבית חולים בעמדת שמירת חפצים, אנשים היו ניגשים אליה מוסרים לה את הבגדים שלהם, והיא הייתה נותנת להם מספר, וכשהם היו עוזבים את בית החולים הם היו מציגים לה את המספר הזה ומקבלים את הבגדים שלהם חזרה. אחרי שהיא התחילה לעבוד שם היא מצאה דירה בטשקנט שבה היו גרים אנשים, והיא הייתה גרה בחדר אחד בדירה שם, ולשם עברנו אני ואמא שלי. אמא שלי לקראת סוף המלחמה החלה לעבוד בבית חולים צבאי, היא הייתה צריכה לגלח את הראש של כל מי שהגיע לאותו בית חולים צבאי. וזה היה כבר לקראת סוף המלחמה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

בסוף המלחמה אני למדתי בבית הספר בטשקנט את הלימודים בתיכון סיימתי בשנת 1953, לאחר מכן ניגשתי ללמוד באוניברסיטה לכלכלה וסיימתי את הלימודים שלי שם בשנת 1957 ואז התחלתי לעבוד במשרה מוכבדת בממשלה, במשרד התכנון והבנייה, וניהלתי שם את המחלקה הכלכלית בערך 39 שנים עד לעלייתי לארץ. בזמן הזה היינו גרים בטשקנט, בשנת 1959 הכרתי את בעלי לימים, אדוארד, היינו עובדים אחד קרוב לשניה ונפגשנו ברחוב, ואפשר לומר שזו הייתה אהבה ממבט ראשון, באותה שנה התחתנו וגרנו בדירה שקיבלתי מהעבודה, דירה בת 2 חדרים בטשקנט.

בסוף שנת 59 נולד לנו בנו הראשון וקראנו לו אלכסנדר. את הבן השני נולד לנו בשנת 1965 וקראנו לו אדוארד. אנחנו רצינו כל חיינו לעלות לארץ אבל היה אסור לנו לדבר על זה בכלל, בברית המועצות היה אסור לדבר על עליה לארץ באותה תקופה. מאז ומתמיד רצינו וחלמנו לעלות לארץ ישראל. ובשנת 1988 בערך כאשר גורבצ'וב עלה לשלטון התחלנו להתארגן לקראת עליה, המחשבות היו יותר רציניות בעניין הזה. אחרי שאחותי עלתה לארץ בשנת 90, הבן שלי אלכס עלה לארץ בשנת 1991 יחד עם המשפחה שלו לטבריה כשהוא נשוי עם ילדה אחת. רק לאחר שהוא עלה לארץ, אני עליתי לבדי ארצה בשנת 1993 על מנת לעזור לבן שלה עם הילדה. הבן השני אדוארד, באוקטובר 93 גם כן עלה לארץ עם המשפחה שלו, ושנה לאחר מכן בעלי עלה לבדו ארצה בשנת 1994.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

כשהגעתי לארץ הרגשתי הרגשה של גאווה, שסוף סוף הגעתי למדינה שלנו, למולדת, הבן שלי אלכסנדר השכיר דירה בחיפה וגרתי איתו שם עד שבעלי הגיעה לארץ, אחר כך שכרנו דירה בנשר. והיינו אני ובעלי עובדים בניקיון. המסר שאני רוצה להעביר לדורות הבאים, שיחיו בשלום ובשקט, שלא ישכחו את מה שאנחנו עברנו ושדבר נוראי שכזה לא יקרה שוב לעולם.

ראיון : נשר, אפריל 2014

את השאלון המלא נא לשלוח למשרד לאזרחים ותיקים בדוא"ל: infovatikim@pmo.gov.il

פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית 8840*

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בפקס: 02-5605034 או להעבירו סרוק בדוא"ל בצמוד לראיון.